

Pampeliškový týden

V **pondělí** ráno se svět najednou zase o trochu víc rozzářil. Ještě včera byla louka za domem jen zelená a obyčejná, ale dneska? Pampelišky vykoukly ze trávy jako malé sluníčkové knoflíky. Boženka se zastavila u branky, dala si ruku nad oči a řekla: „Emilku, podívej! Jako by se na nás všechno smálo.“ Já se podíval. A opravdu. Pampelišky se smály na celé kolo.

V **úterý** jsme se vydali na procházku mezi ty zlaté květy. Boženka šla pomaličku, já cupital kolem ní a všude byl pyl. Boženka si chtěla přivonět k jedné zvláště veliké pampelišce, jenže pak přišlo: „Kyš! Kyš! Kyš!“ Kýchla třikrát za sebou, až se jí rozvlnily šedé vlasy. Já jsem se lekl tak, že jsem štěkl na obláček pylu, jako by to byl vetřelec. Jenže pak jsem si taky trochu kýchl. Tak jsme tam stáli oba, ona se smála, já funěl, a pampelišky se tvářily, že za nic nemohou.

Ve **středu** bylo na louce živo. Mezi květy to důležitě bzučelo a hučelo. Přiletěli čmeláci. Nebyl tam jen jeden nebo dva. Bylo jich hned několik a každý vypadal, jako by měl na sobě hebký pruhovaný kabátek. Jeden si sedl na květ tak těžce, až se pampeliška zakymácela jako ve větru. Boženka se na něj dívala se zatajeným dechem a šeptla: „Ty jsi ale chlupatý pan zahradník.“ Já si ho očichal z bezpečné vzdálenosti, protože jsem sice statečný pes, ale ne úplně zbytečně.

Ve **čtvrtek** dostala Boženka nápad. Sedla si na lavičku, natrhala několik pampelišek s dlouhými stonky a začala je pomaličku splétat. Její prsty chvíli vzpomínaly, jak se to dělá, a pak už pracovaly skoro samy. Já jsem jí u toho seděl u nohou a dával pozor, aby jí žádná pampeliška neutekla. Za chvíli byl na světě věneček. Zlatý, kulatý, trochu šiřatý a úplně nádherný. Boženka si ho položila do vlasů a najednou vypadala jako královna jara. Taková ta laskavá, co dává piškot i pošťákovi. „Tak co, Emilku, sluší mi?“ zeptala se. Já jsem na ni koukal tak obdivně, až jsem málem zapomněl mrkat. A pak, protože spravedlnost musí být, udělala i pro mě malý věneček z pampelišek. No, jí slušel víc, o tom není pochyb.

V **pátek** jsme v pampeliškové dílně pokračovali. Boženka utrhla jednu malou květinu a z jejího stonku zkoušela udělat prstýnek. Chvíli to vypadalo, že vznikne spíš zelený uzlík než šperk, ale nakonec se povedl. Navlékla si ho na prst a pyšně nastavila ruku do slunce. „Podívej, Emilku. To je pravé jarní zlato.“ Já jsem jí ruku olízl, abych ten prstýnek trochu slavnostně pokřtil.

V **sobotu** jsme měli veliké pampeliškové odpoledne. Slunce svítilo, tráva hřála do pacek a kolem nás bylo úplně nejvíce žlutých květů. Jedna pampeliška se mi přilepila za ucho a Boženka prohlásila, že teď vypadám jako venkovský elegant. To mě potěšilo. Každý pes chce být občas elegantní. I když má trochu křivý ocas.

A v **neděli** jsme seděli doma u stolu a Boženka položila před sebe pár pampelišek, které jsme si přinesli z procházky. Trochu se skláněly, jako když květina usíná. Boženka se na ně dívala dlouho a tiše. Já jsem jí položil čumák do klína a napadlo mě, že radost někdy vůbec není veliká věc. Někdy stačí pampeliška, milovaná panička a jedno slunečné odpoledne, které hřeje v srdci jako malý žlutý květ.